

[Lis Starcke]

den behandling. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at jeg gør det ud fra, at jeg henholder mig til justitsministerens lofte om i det kommende år at gå i dybden med hensyn til en eventuel udvidelse af lægmandselementet inden for strafferetsplejen.

Da der i retsforbundets gruppe er medlemmer, som mener, at det er meget vigtigt at gøre opmærksom på, at retsforbundet ønsker at styrke nævningeinstitutionen, er der nogle medlemmer, som vil stemme for de to ændringsforslag fra fremskridtspartiet. Jeg selv vil undlade at stemme dertil.

Justitsministeren (Ole Espersen):

Under første del af tredjebehandlingen af dette lovforslag kom drøftelserne hovedsagelig til at dreje sig om lovforslagets konsekvenser med hensyn til nævningebehandling af sager om voldtægt, røveri og brandstiftelse.

Jeg gav allerede i tirsdags folketinget en indgående redegørelse for de synspunkter, som efter min opfattelse må føre til, at konsekvenserne med hensyn til nævningebehandling ikke kan give anledning til kritik.

Jeg skal ikke forlænge debatten yderligere ved at gentage disse synspunkter, men jeg vil gerne fremhæve – også efter det, der er sagt i dag – at det foreliggende lovforslag i overensstemmelse med, hvad der er tradition her i landet inden for straffe- og retsplejeloven, bygger på et omfattende og grundigt sagkyndigt arbejde, som har givet sig udtryk i straffelovrådets betænkning. Jeg synes, det er vigtigt at understrege på ny, at lovforslaget drejer sig om udformningen af straffelovens bestemmelser om voldtægt, brandstiftelse og røveri. Det drejer sig om en omformulering af disse bestemmelser, men også om, at der – helt i overensstemmelse med principielle kriminalpolitiske synspunkter – sker en opdeling af strafferammerne i en normal ramme og en ramme for skærpende omstændigheder.

Der er grund til at hæfte sig ved, at det, der har optaget det meste af debatten her, har vedrørt spørgsmålet om konsekvenserne af lovforslaget, som jo ikke er et mål i sig selv, men som er naturlige konsekvenser efter den processuelle ordning, vi har her i landet. Det er ikke rimeligt, således som det er blevet gjort, at udlægge lovforslaget som et ge-

nerelt angreb på nævningeinstitutionen. Tværtimod har regeringen lagt op til, at der i samarbejde med folketingets partier her til efteråret skal være en generel debat om lægmandselementets medvirken i strafferetsplejen, og det lovforslag, vi behandler her, foregriber intet med hensyn til den diskussion.

Hr. Wilhjelm havde et indlæg under første del af tredjebehandlingen, som jeg er nødt til at imødegå på et par punkter. Det var et indlæg, som, så vidt jeg opfattede det, gav anledning til udsættelsen af tredjebehandlingen af denne sag.

For det første insinuerede hr. Wilhjelm klart, at regeringen brugte kvindepolitiske synspunkter som et alibi for at afskaffe nævningeinstitutionen. Det er fuldstændig korrekt, at regeringen har lagt vægt på kvindepolitiske synspunkter, men det er ikke uigennemtænkte synspunkter fra kvindeside, vi har lagt vægt på. Jeg har haft lejlighed til i retsudvalget at gøre opmærksom på en henvendelse, som vi har fået bl. a. fra den nuværende formand for Dansk Kvindesamfund, som klart argumenterer i den retning, som dette lovforslag går i. Der er ikke tale om, at vi dér misbruger nogen form for henvendelse fra kvindeside.

Endnu vigtigere er det nok at imødegå hr. Wilhjelm's beskyldninger for, at jeg skulle have givet folketinget urigtige oplysninger om, hvad nævningeinstitutionen egentlig er beregnet til. Jeg synes, det er værd at notere, at den side af sagen ikke i dag har givet anledning til den store diskussion. Det synes jeg er rimeligt, for der var efter min opfattelse tale om en ubalanceret gengivelse af de historiske forudsætninger.

Hr. Wilhjelm sagde, at nævningeinstitutionen efter de oprindelige hensigter skulle anvendes i betydelig videre omfang, end det senere blev tilfældet – sådan er det i hvert fald efter mine notater – og han henviste i denne forbindelse til, at man i forarbejderne til 1849-grundloven havde brugt udtrykket »vigtigere strafferetssager«, medens jeg ved min karakteristik af disse sager har anvendt andre udtryk.

Denne beskyldning, som vel i og for sig går på en slags citatfusk, synes jeg nok jeg må afvise. Jeg er nødt til at gøre det under henvisning til, at hr. Wilhjelm har trukket en enkelt sætning ud af forarbejderne til grundloven af 1849 – en sætning, der trækkes ud